

Кад речи престају да буду само речи? Онда кад нам помажу да издржимо тегобне тренутке. Онда кад их написане прочитамо или кад их изговорене чујемо, па тад одједном осетимо да су оне више од себе, постале су део нашег живота или су макар подстрек његовом трајању, чак и кад би то трајање могло бити на измаку. Од таквих моћних речи је настало песништво, давно, и оно јесте обележје где почиње памтивек. Од тада до данас поезија нас прати и пази. Тако и песме Тање Крагујевић брину о нама. Свака од њих је блесак тренутка који оплемењује и избавља нас из туробности времена. Оно што нам време краде, враћа нам песма са својим стишаним, па ипак делотворним речима у чијим истанчаним преливима почива лепота о којој мало знамо. То је лепота поука о блискости са свима с којима и са свим са чим делимо овај свет у његовом можда последњем потресу. Лепота смирења.

Више не могу ни да замислим Тању без њених песама. Она се претвара у њих. Ко их чита, биће обдарен невидљивим и оданим пријатељством са оном која их је написала. Прихватите то чудо у виду ове књиге оберучке.

Јовица Аћин